

να τους σώσης... Τι φοβάσαστε; Μήπως τὰ διαβατήριά σας δὲν εἶναι ἐν τάξει;

— Οἱ ἀνήφοι μου, ἀπάντησε ὁ Δήμος, μόλις ἔμαθαν τὴ σὺλλήψή μου, ἔφυγαν... Δὲν ἔξωποι ποὺ κρύβονται. Νομίζεις ὅμως ὅτι καὶ ἂν ἦξεραι, θὰ ἐφανερώνα τοὺ καταφύγιό τους;

— Ἐ, τότε, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, θὰ ἐξαναγκάσουμε τοὺς κατοίκους τῆς Λεβάνης νὰ μᾶς τοὺς παραδώσουν, μὲ κάθε τρόπο! Πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πλοίαρχος τοῦ Σλαβονησιτικοῦ ἐπέφερε εἰσὶν ἐνόπλιους ναυτεὺς καὶ πῆγε στὸν Ἐπίσκοπο τῆς πόλεως ζητώντας τὴν παράδοσι τῶν Γάλλων ἐπαρῶν. Ἄλλ' ὁ Ἐπίσκοπος, γὰρ νὰ σώσῃ τοὺς κινδυνεύοντας Ἕλληνας, ξεγέλασε τὸν πλοίαρχο μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ κρατήσῃ ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους στὸ σπίτι του, μὲχρὸς ὅταν ἀποδειχθῇ ἡ ἀληθινή τους πατρίδα.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἦρθε στὸ Σλαβονησιτικὸ καράβι ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἐπισκόπου, συνοδευόμενος ἀπὸ πέντε Σλαβονησιτοῦν, γὰρ νὰ πάρουν τὸ Λίμω Στεφανόπουλ καὶ νὰ τὸν φέρουν στὸν Ἐπίσκοπο. Ἐνῶ ὅμως ὁ Λίμω ἐτοιμαζόταν νὰ κατεβῇ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καζούργους, βάζοντας τὸ πιστόλι στὸ λαβὸ του, τοῦ ἔληψε ὅσα χρῆματα εἶχε ἐκείνου του, δηλ. ἔξι χαρτοῦστα Βενετικά φλωριά.

— Ἄν τὸ πῆς αὐτὸ στὸν Ἐπίσκοπο, τοῦ πρήξῃσαι, θὰ σέ σκοτώσω!

Ἐπειτα τὸν ὠδήγησαν στὸ Ἐπισκοπικὸ Μέγαρο, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι στὴ σάλα ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ Λοικητής, ὁ παπάδες καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προσκυρίτες τῆς πόλεως. Οἱ Σλαβονησιτοὶ ἔβλεπαν νὰ φράξαι στὴν πόρτα, ἐνόησαν.

— Κἀήρσε! εἶπε στὸ Λίμω Στεφανόπουλ ὁ Ἐπίσκοπος, σὲ ἔξαγόρῃσαι ἀντὶ 150 φλωριῶν. Μὴ φροβᾷσαι.

Ὁ Λίμω τὸν ἐνῆταξε μὲ εὐγνωμοσύνη. Πράγματι οἱ καζούργοι ἔληξαν τὰ 150 φλωριά τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ἔφυγαν. Ἐπειτα ὅλοι ὅσοι ἦσαν στὴ σάλα ἐξέφρασαν τὴ γνώμη, ὅτι κατὰ θὰ ἔβλεπαν νὰ ἀπειθαρχήσῃ νὰ φέρονται ἀπὸ τὴν Ἀλιαντία, γὰρ νὰ μὴ πάθουναι καὶ ἄλλα χειρότερα...

Μετὰ τρεῖς ὥρες πῆγε μέσα στὴ σάλα ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἐπισκόπου, κορμισμένος καὶ κατασκονισμένος, φέροντας μαζί του καὶ τοὺς ἄλλους ταξιδιωτάς, ποὺ εἶχαν καταφύγει στὸ βουνό. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἦσαν μουσικημένοι καὶ κορμιασμένοι. Φίλησαν τὸ χεῖρ τοῦ Ἐπισκόπου, ἀγκάλιασαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ κλαίγαμε γὰρ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία τους. Ὁ ἀγαθὸς Ἐπίσκοπος ἦταν πολὺ χαρούμενος γὰρ τὴ σωτηρία τῶν πέντε Ἑλλήνων. Ἀσπληγῶς ὅμως ἡ γὰρὰ του δὲν ἐπέλε νὰ κρατήσῃ πολὺ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφτασαν ἐνόπλιοι στὴν πόλιν ὀχτακόσιοι χωρικοὶ τῶν περιχώρων καὶ μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴ γὰρ νὰ πάρουν τὸ ἄλλο ποῦ—σήμερα μὲ παλαιὸ ἔθιμο—τοὺς ἐμοίρασε κάθε χρόνῳ ἡ Δημοκρατία... Τὴ στιγμή αὕτη ὅμως ἔφτασε τραχύντας ἕνας καθολικὸς παπάς καὶ ἀπεθυμένος στὸ πλῆθος τοῦ μίλησε μὲ φανατισμὸ καὶ τοὺς διάβασε μὲ ἐπιστολὴ ποὺ ἔλεγε τάχα ὅτι τὴν ἔλαβε ἀπὸ φίλου του:

«Οἱ Γάλλοι, ἔγραψε ἡ ἐπιστολὴ, ἔσφαξαν στὴ Βενετία ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά καὶ ἔκαγαν τὴν ὀραϊότερη πόλιν. Ἡ Βενετία δὲν ὑπόσχει πλέον!».

Τότε, ἀπὸ παντοῦ σηρώθηκαν φωνὲς φρίκης καὶ κατάρτας. Ὁ ρασοφόρος ἔβλεπτο:

— Πάντε Γάλλοι βοσκονται μέσα στὸ Ἐπισκοπικὸ Μέγαρο! φώναξε. Αὐτοὶ πρέπει νὰ τὰ πληρώσουν ὅλα! Ἐκδίκησης! Ἐκδίκησης!...

Ἡ πλατεία, τὸ λιμάνι, ὅλη ἡ πόλις ἀνήγησεν πλέον ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴ λύσσα τοῦ ὄχλου. Οἱ χωρικοὶ ὁμοῖον καὶ προσπαθοῦν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα τῆς Ἐπισκοπῆς. Ὁ Ἐπίσκοπος κατεβαίνει μὲ τὴν ἀδελφὴ του καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς καθησυχάσῃ. Ἀνοίγει τὸ στήθος του καὶ φωνάζει!

— Χτυπάτε, ἂν διψάτε αἷμα, ἀλλὰ σεβασθῆτε τοὺλάχιστον τὸ ἀσπλό μου!

Μάταια ὅμως τὰ λόγια του. Οἱ χωρικοὶ τὸν σπρώχνουν, τὸν ἀνατρέπουν καὶ χώνονται μέσα στὸ Ἐπισκοπικὸ Μέγαρο, ποὺ τὸ γυναικῶδες φωνεὶ καὶ φροβέρε... Στὸ μετεῖν αὐτοῦ οἱ Ἕλληνας ταξιδιωτῶν εἶχαν καταφύγει ἀπὸ βῆθος τοῦ σπιτιοῦ. Ἀζούργοντας δὲ νὰ πλησιάσουν οἱ ἐνόπλιοι, ἐνόμισαν περὶ ὅτι ὁ θάνατός τους ἦταν ἄρρηκτος, ὅταν ἔβλεψαν, στὴν κρίσιμη ἐξέλιξη στιγμῆ, ὁ ἀρχιδιάκονος ποὺ τοὺς ἐφύλαγε, σηκώνει μὰ κορυφίνα, ἀνοίγει μὰ μυστικὴ πορτοῦλα ποὺ συγκατανοοῦσε μὲ τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοὺς μπάει ὅλους ἐκεῖ...

Οἱ φανατικοὶ διώκται τῶν ξένων, ἀφοῦ ἔβλεψαν παντοῦ καὶ δὲν τοὺς εἴρισαν, ἐφώνησαν:

— Εἶνε στὴν ἐκκλησία! Ἐκεῖ τοὺς ἔχρησαν!

Ζήτησαν λοιπὸν τὰ κλειδιά ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο, καὶ ἐκεῖνος ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς τὰ δόσῃ, λέγοντάς τους:

— Ἄφοῦ παραβιάσατε τὸ ἀσπλό μου, δὲν σὰς μένει ἄλλο παρὰ νὰ λερῶσαστε καὶ τὸν Ὄζον τοῦ Κυρίου!.. Μάθετε ὅμως ἀσέβεις, ὅτι ἰσχύει Θεὸς τ-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΤΣΙΓΚΟΥΝΙΑ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ

Μέσα στὸ τραῖνο. Αἱ μυστηριώδεις κάθεδροι τοῦ γέφυρου ἐπιβάτου. Ἡ περιέργεια τῶν συναρξιδιωτῶν του. Γιὰ νὰ μὴν πάη χαρμένο τὸ εἰσιτήριο! Ὁ γέφυρος τοκογλόφος καὶ ὁ πελάτης του. Τὶ στοιχίζει ἕνα σπῆρτο. Πῶς ματαιώθηκε τὸ δάνειο, κτλ.

Παντοῦ, σ' ὅλο τὸν κόσμῳ ἰσχύουν ταυζοῦντες, μὰ ἡ ταυζοῦνὰ τῶν Βουλγάρων, καθὼς φαίνεται, δὲν ἔχει τὸ ταίρι της. Αὐτὸ τοὺλάχιστον δεῖχουν τὰ παρακάτω ἀνέκδοτα, τὰ ὅποια διηγοῦνται στὸ Γάμπροβο τῆς Βουλγαρίας.

Μὲ τὸ τραῖνο ποὺ πάει ἀπὸ τὴ Σόφια στὸ Γάμπροβο, ταξιδεύει κάποτε ἕνας γέφυρος Βουλγάρου, ὁ ὅποιος φρονότανε ἄριστος. Ὡστόσο, σὲ κάθε σταθμὸ ὅπου τὸ τραῖνο στεκότανε, ὁ γέφυρος αὐτός, παρ' ὅλα τὰ γάγια ποὺ εἶχε, κατέβαινε, ἔτρεχε μέσα στὸ αἶμα τοῦ σταθμοῦ καὶ εἵπαι ξεναγῶντες στὴ θῆσι του, λίγο πρὶν ἐπιβῆναι καὶ πάλι τὸ τραῖνο.

Οἱ ἄλλοι ταξιδιωτῶτα ποὺ ἦταν στὸ ἴδιο βαγόνι, παραξενευόντουσαν, σχολίαζαν τὸ πρόγραμμα καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν γιατί ὁ ἄριστος αὐτός γέφυρος, ὁ ὅποιος βογγούσε διαρκῶς ἀπὸ τὴν ἀδυναμία, ὑποβάλλοτανε κάποτε τόσο σ' αὐτὸν τὸν κόπο, ἐνῶ μποροῦσε νὰ μὴν ἤσυχος στὴ θῆσι του.

Στὸ τέλος ἕνας ἀπ' ὅλους δὲν χωτήρησε καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιὰ ποῦ εἶσαι, παποῦλη;

— Γιὰ τὸ Γάμπροβο, ἀποκρίθηκε ὁ γέφυρος.

— Καὶ γιατί κατεβαίνει τότε στὸν κάθε σταθμὸ, ἀφοῦ εἶνε τόσο μαζοῦν ἄξια τὸ Γάμπροβο;

— Χι, ἔβανε ὁ γέφυρος. Γιατὶ στὸν κάθε σταθμὸ ἀγοράζω καὶ ἕνα εἰσιτήριο ὡς τὸν ἀμέσως ἐπόμενον.

— Καὶ γιατί δὲν ἀγοράζεις ἀπὸ τὴ Σόφια ἕνα εἰσιτήριο γὰρ ὁλόκληρο τὸ ταξίδι σου;

— Γιατὶ; εἶπε ὁ γέφυρος. Μὰ δὲν εἶμαι κανέναν σπάταλος ἐγώ, γὰρ νὰ πετῶ στὸν ἀέρα τὰ λεφτὰ μου!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ συνεισβῆτης του τὸν κότταξε χωρὶς νὰ καταλάβῃν τίποτε, ὁ γέφυρος ἔδωσε μόνος του τὴν ἐξήγησι:

— Βλέπετε, γιὰ μέν, τοῦ εἶπε, οἱ ματσοὶ μοῦ εἶπαν στὴ Σόφια, ὅτι εἶμαι τόσο βαρετὸς ἄριστος, ὥστε μπορῶ νὰ πεθάνω ὅρα σὲ ὥρα. Γιατὶ λοιπὸν νὰ πληρώσω ὁλόκληρο τὸ εἰσιτήριο ὡς τὸ Γάμπροβο, ἀφοῦ δὲν ἔξωμ ἂν θὰ φτάσω ἐκεῖ ζωντανός;...

Ἐνα ἄλλο ἀνέκδοτο εἶνε ἐπίσης χαρακτηριστικόν.

Ὁ πλουσιότερος ἀνθρώπος στὸ Γάμπροβο ἦταν ἔδοξ καὶ λίγα χρόνια ἕνας Κατῆ-Κῆτος. Μὰ μέρα ἔληξε ὁ αὐτὸν τὸν Κατῆ-Κῆτος ἕνας νεαρὸς ἔμπορος καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν δανείσῃ ἕνα ποσό τοῦ χρειαζόταν.

Ἦταν γεμωμένος τότε. ἔξω ἕνας διαβόητο μένος καὶ ὁ Κατῆ-Κῆτος καθόταν ἐμπρός στὸ μαγαζὶ του. Ἐδοῦ πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι ἂν ὁ Κατῆ-Κῆτος ἦταν ἕνας ἀπαισιος τοκογλόφος, ἦταν ὀσῶστον καὶ πολὺ περιποιητικὸς στὸν πελάτη του. Ἐνῶ λοιπὸν συναινελοῦσε, προσέφερε στὸν πελάτη του ζωφὴ καὶ σιγάφο.

Μὰ ὁ πτωχὸς νέος δὲν πρόκανε ν' ἀνάβῃ ἕνα σπῆρτο, ὅταν ὁ τοκογλόφος πετάχτηκε ἐπάνω ἐξαγριωμένος καὶ τοῦ φώναξε κατὰ μῆτρα:

— Δὲν ἔχει δανεικά, δὲν ἔχει δανεικά, φιλαράκο μου!

— Μὰ γιατί τάχα; τὸν ρώτησε ὁ νέος. Ἀφοῦ τώρα δὰ εἶχες συμφωνήσει νὰ μοῦ δανείσῃς.

— Ἐνας ἀνθρώπος ποὺ ἀνάβῃ σπῆρτο γὰρ τὸ σιγάφο του, τὴ στιγμῆ ποὺ ἔχει κοτῆμα μαγαζὶ μὲ τόσα κατακόκκινα χάθωνα, ἕνας τέτοιος ἀνθρώπος εἶνε σπάταλος! Κ' ἐγώ, πρέπει νὰ ἔξωμ, πὼς δὲν ἔχω λεφτὰ γὰρ τέτοιους ἀνθρώπους, δὲν ἔχω λεφτὰ γὰρ χάσιμο!

Καὶ ὁ νέος ἔβλεπε ἄπιστος, γιατί ὁ τοκογλόφος ἦταν ἀνένδοτος.

μορὸς καὶ ὅτι ἕνα τέτοιο ἔγκλημα δὲν εἶναι μετὴν ἀτιμώρητο!

Ἄλλ' ἡ φωνὴ ποὺ μιλῶσε στὸ μαυισμένο ἐκείνο ὄχλο ἦταν φωνὴν βοῶντος ἐν τῇ δόμῳ, λέγει ὁ ἱστορικὸς. Καὶ ἂν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἐνεφανίζετο εἰς τὴν πόλιν τοῦ ἱεροῦ του, χωρὶς εἰς τὸ χεῖρ τὸν κεραιῶν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκαταστήσῃ τὴν ὀμνί τοῦ μαυιδούς ὄχλου.

Στὸ ἀκόλουθο φύλλο θὰ ἐξιστορήσωμ τὴ συνέχεια τῶν περιπετειῶν τῶν Ἑλλήνων περιηγητῶν.

